

ringer og faglige garantier udstedt i andre medlemsstater.

Desuden skal eventuelle forbud mod kommerciel kommunikation, dvs. markedsføring, ophæves, hvis der er tale om et generelt forbud for en bestemt branche. Tjenesteydere må som udgangspunkt heller ikke underlægges krav, der forpligter dem til udelukkende at udøve én form for virksomhed.

Herudover lægges der i direktivet op til, at Europa-Kommissionen, medlemslandene og private organisationer sammen skal arbejde for at udvikle en politik til forbedring af tjenesteydelsers kvalitet, f.eks. ved at tilskynde til frivillig certificering for tjenesteydere, udvikling af normer og standarder og udbrede viden om kvalitetsmærker.

2.6. Administrativt samarbejde

Service direktivets kapitel VI har til hensigt at forbedre det administrative samarbejde mellem medlemslandenes kompetente myndigheder for at sikre en effektiv kontrol med tjenesteydere og de tjenesteydelser, som de udfører. Udover en forpligtelse til informationsudveksling og til at udføre kontroller specificerer direktivet, hvilket ansvar henholdsvis etablerings og værtsland har i de situationer, hvor en tjenesteyder benytter sig af sin ret til fri udveksling af tjenesteydelser. Der indføres desuden en advarselsordning for tilfælde, hvor en tjenesteyder er til fare for menneskers sundhed og sikkerhed eller for miljøet. Som ledsageforanstaltning forpligtes Europa-Kommissionen i samarbejde med medlemslandene til at udvikle et elektronisk system til udveksling af oplysninger om tjenesteydere. Systemet skal effektivisere sagsbehandlingen til gavn for både de kompetente myndigheder og de ansøgende tjenesteydere samt sikre nem, hurtig formidling af information om tjenesteydere, der er til fare for sikkerhed, sundhed eller miljø.

2.7. Konvergensprogram

Konvergensprogrammet i kapitel VII indebærer bl.a., at medlemslandene skal forelægge Europa-Kommissionen en rapport, hvori de beskriver og begrundes samtlige tilladelsesordninger og krav, som ifølge direktivet skal evalueres. I rapporten skal medlemslandene også beskrive og begrunde eksisterende nationale krav, som håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet. Medlemslandene forpligtes endvidere til at rapportere til Europa-Kommissionen, når nye krav håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet.

3. Gennemførelse af servicedirektivet i dansk ret

3.1. Baggrund

Implementeringen af servicedirektivet er koordineret i en interministeriel arbejdsgruppe med deltagelse af alle berørte statslige myndigheder. Hvert deltagende ministerium har haft ansvar for at koordinere implementeringen inden for eget ressort samt i forhold til relevante regionale og kommunale myndigheder og relevante branche- og erhvervsorganisationer.

Europa-Kommissionen har udgivet en vejledende håndbog om gennemførelsen af servicedirektivet i medlemslandene. Europa-Kommissionen har desuden i løbet af implementeringsfasen fulgt samtlige EU/EØS-landes implementeringsarbejde tæt via bilateral kontakt.

Europa-Kommissionen nedsatte efter vedtagelsen af servicedirektivet en ekspertgruppe til implementering af servicedirektivet bestående af samtlige EU/EØS-lande. Erhvervs- og Byggestyrelsen har deltaget på Danmarks vegne. Gruppen har diskuteret afklarende og tekniske spørgsmål samt skabt en ramme for en fælles forståelse af direktivets bestemmelser.

Erhvervs- og Byggestyrelsen har herudover løbende deltaget i uformelle arbejdsgrupper med deltagelse fra diverse andre EU/EØS-lande, særligt samtlige nordiske og baltiske lande samt Polen, Tyskland, Irland, Storbritannien og Nederlandene.

3.2. Lovmodel

I Danmark søges servicedirektivet implementeret gennem lov om tjenesteydelser i det indre marked samt, så vidt muligt, gennem ændringer af sektorlovgivningen for at sikre lovmæssig entydighed og brugervenlighed. Dette drejer sig navnlig om servicedirektivets sagsbehandlingsregler, såsom offentliggørelse af sagsbehandlingsfrister og princippet om stiltende accept. Disse gennemføres i sektorlovgivningen, således at tjenesteydere kan finde reglerne for behandlingen af deres sag i den lovgivning, som regulerer deres erhverv. Formålet med denne lov er at sikre, at lovgivning på Økonomi- og Erhvervsministeriets område er i overensstemmelse med servicedirektivet.

Direktivets generelle oplysningskrav for tjenesteydere foreslås som udgangspunkt gennemført via markedsføringsloven, som allerede indeholder en række oplysningskrav. Således fremgår servicedirektivets krav om oplysninger om den erhvervsdrivendes navn og adresse (artikel 22, stk. 2, litra a), almindelige forretningsbetingelser og generalklausuler, (artikel 22, stk. 1, litra f), prisoplysninger (artikel 22, stk. 1, litra i, og stk. 3) og tjenesteydelsens vigtigste karakteristika (artikel 22, stk. 1, litra j) allerede af markedsfø-